

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

και

η Φιλοσοφική
Λίθος

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Harry Potter and the Philosopher's Stone
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 1997
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μάια Ρούτσου, Αγγελική Μόσχου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Stéphane Fert
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© J.K. Rowling, 1997
Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling
All characters and elements © and TM Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Gallimard Jeunesse, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1998, 2024

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, ζώντα ή τεθνεώτα, ονόματα ή καταστάσεις είναι τυχαία και ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1998
Δεύτερη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5332-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

και

η Φιλοσοφική
Λίθος

Μετάφραση: Μάια Ρούτσου, Αγγελική Μόσχου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998, μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ – ΜΕΡΗ ΕΝΑ ΚΑΙ ΔΥΟ [σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν], 2020, μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012, μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΚΕΝΙΑΓΟΥΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013, νέα έκδοση 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΕΥΚΟ, 2021 (με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ), μτφρ. Αύγουστος Κορτώ
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018 [Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ], μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, 2021, μτφρ. Σοφία Γρηγορίου
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ: ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΡΙΝΤΕΛΒΑΛΝΤ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2018, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ: ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΝΤΑΜΠΛΑΝΤΟΡ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2022, μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, εικονογραφημένη έκδοση, 2018, μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, εικονογραφημένη έκδοση, 2019, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, εικονογραφημένη έκδοση, 2021, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, εικονογραφημένη έκδοση, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2021, μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ, εικονογραφημένη έκδοση, 2022, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, σχεδιασμένη & εικονογραφημένη έκδοση από το στούντιο MinaLima, 2023, μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, εικονογραφημένη έκδοση, 2024, μτφρ. Καίτη Οικονόμου

*Στην Τζέσικα, που αγαπά τις ιστορίες,
στην Αν, που τις αγάπησε κι αυτή,
και στην Ντι, που πρώτη άκουσε αυτή την ιστορία.*

Περιεχόμενα

Το Αγόρι Που Επέζησε	11
Το τζάμι που εξαφανίστηκε.....	28
Τα γράμματα από τον Κανένα	41
Ο κλειδοκράτορας	57
Διαγώνιος Αλέα	72
Το ταξίδι από την αποβάθρα 9 και 3/4	99
Το Καπέλο της Επιλογής.....	124
Ο καθηγητής των φίλτρων	141
Μονομαχία τα μεσάνυχτα.....	153
Χάλοουν	174
Κουίντις	191
Ο Καθρέφτης του Έρισεντ	205
Νίκολας Φλαμέλ	227
Νόρμπερτ, ο νορβηγικός δράκος.....	240
Το Απαγορευμένο Δάσος	254
Μέσα από την καταπακτή	274
Ο άνθρωπος με τα δύο πρόσωπα.....	299

Το Αγόρι Που Επέζησε

Ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι, που έμεναν στον αριθμό 4 της οδού Πρίβιετ, έλεγαν με υπερηφάνεια πως ήταν απολύτως φυσιολογικοί άνθρωποι, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο. Ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι που θα περίμενε κανείς να δει μπλεγμένους σε κάτι παράξενο ή μυστηριώδες, απλώς και μόνο γιατί κι οι ίδιοι πίστευαν πως δεν υπήρχαν στην πραγματικότητα τέτοιες ανοησίες.

Ο κύριος Ντάρσλι ήταν διευθυντής σε μια εταιρεία με το όνομα Γκράνινγκς, που έφτιαχνε γεωτρύπανα. Ήταν ένας ψηλός και σωματώδης άντρας χωρίς σχεδόν καθόλου λαιμό, όμως είχε ένα πραγματικά τεράστιο μουστάκι. Η κυρία Ντάρσλι ήταν ξανθή και αδύνατη κι ο δικός της λαιμός ήταν δυο φορές πιο μακρύς απ' τους συνηθισμένους, κάτι πολύ χρήσιμο γι' αυτήν, αφού περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρυφοκοιτάζοντας πάνω από φράχτες κήπων και κατασκοπεύοντας τους γείτονες. Οι Ντάρσλι είχαν έναν μικρό γιο, τον Ντάντλι, και πίστευαν πως ήταν το καλύτερο αγόρι σ' όλο τον κόσμο.

Οι Ντάρσλι είχαν όλα όσα θα ήθελαν στη ζωή. Είχαν όμως κι ένα μυστικό, κι ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν πως κάποιος θα το ανακάλυπτε. Πίστευαν πως δε θα το άντεχαν, αν κάποιος μάθαινε για τους Πότερ. Η κυρία Πότερ ήταν η αδελφή της κυρίας Ντάρσλι, είχαν όμως να συναντηθούν αρκετά χρόνια. Η αλήθεια ήταν πως η κυρία Ντάρσλι παρίστανε πως δεν είχε αδελφή, γιατί η αδελφή της κι ο ανεπρόκοπος ο άντρας της ήταν εντελώς διαφο-

ρετικοί από τους Ντάρσλι. Οι Ντάρσλι ένωσαν ρίγη φρίκης και μόνο στη σκέψη τού τι θα έλεγαν οι γείτονες αν εμφανίζονταν στον δρόμο τους οι Πότερ. Ήξεραν πως κι οι Πότερ είχαν έναν μικρό γιο, αλλά δεν τον είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Αυτό το αγόρι ήταν ακόμη ένας λόγος για να κρατούν τους Πότερ σε απόσταση. Δεν ήθελαν ο γιος τους, ο Ντάντλι, να κάνει παρέα μ' ένα τέτοιο παιδί.

Όταν ο κύριος κι η κυρία Ντάρσλι ξύπνησαν τη μουντή εκείνη Τρίτη, όπου κι αρχίζει η ιστορία μας, δεν υπήρχε το παραμικρό σημάδι στον συννεφιασμένο ουρανό που να δείχνει πως, σύντομα, παράξενα και μυστηριώδη πράγματα θα συνέβαιναν σ' ολόκληρη τη χώρα. Ο κύριος Ντάρσλι σιγοσφύριζε καθώς διάλεγε την πιο βαρετή γραβάτα του για το γραφείο και η κυρία Ντάρσλι κουτσομπούλεψε χαρωπά, καθώς έβαζε τον γιο της, που στρίγκλιζε, στο καρεκλάκι του.

Κανείς τους δεν πρόσεξε μια μεγάλη καστανόξανθη κουκουβάγια να φτερουγίζει έξω απ' το παράθυρο.

Στις οκτώμισι ακριβώς ο κύριος Ντάρσλι πήρε τον χαρτοφύλακά του, φίλησε πεταχτά τη γυναίκα του και προσπάθησε να φιλήσει και τον γιο του, αλλά δεν τα κατάφερε. Τον Ντάντλι τον είχε πιάσει υστερία και πετούσε τα δημητριακά του στους τοίχους.

«Ατακτούλη μου εσύ», γέλασε κάτω απ' τα μουστάκια του ο κύριος Ντάρσλι καθώς έφευγε από το σπίτι. Μετά μπήκε στο αμάξι του και βγήκε με την όπισθεν απ' το γκαράζ του σπιτιού.

Ο κύριος Ντάρσλι είχε φτάσει στη γωνία του δρόμου, όταν πρόσεξε κάτι περιέργο: μια γάτα, που διάβαζε έναν χάρτη! Για δευτερόλεπτα ο κύριος Ντάρσλι δε συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό που είχε δει. Μετά γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, για να κοιτάξει πάλι. Μια τигρέ γάτα στεκόταν πραγματικά στη γωνία της οδού Πρίβετ, αλλά δεν υπήρχε πουθενά χάρτης. Μα τι σκεφτόταν; Κάποιο παιχνίδισμα απ' το φως θα ήταν... Ο κύριος Ντάρσλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε τη γάτα. Εκείνη του ανταπέδωσε τη ματιά. Καθώς ο κύριος Ντάρσλι έστριβε με το αμάξι του στη γωνία, συνέχιζε να κοιτάζει τη γάτα στον καθρέ-

φτη. Και την είδε να διαβάζει την πινακίδα *Οδός Πρίβेट*. Όχι να τη διαβάζει βέβαια, αλλά να την κοιτάζει. Οι γάτες δεν μπορούν να διαβάσουν χάρτες ούτε και πινακίδες. Ο κύριος Ντάρσλι κούνησε ελαφρώς το κεφάλι του κι έβγαλε τη γάτα απ' το μυαλό του. Καθώς συνέχιζε να οδηγεί προς την πόλη, δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη μεγάλη παραγγελία για γεωτρύπανα που έλπιζε να πάρει εκείνη τη μέρα.

Πλησιάζοντας στην πόλη, όμως, κάθε σκέψη για γεωτρύπανα αντικαταστάθηκε στο μυαλό του από κάτι άλλο. Ακίνητοποιημένος όπως ήταν στο συνηθισμένο πρωινό μποτιλιάρισμα, πρόσεξε πως πολλοί άνθρωποι γύρω του ήταν παράξενα ντυμένοι ντυμένοι με μανδύες... Ο κύριος Ντάρσλι δεν μπορούσε ν' αντέξει τους ανθρώπους που ντύνονταν με παράξενα ρούχα – ιδιαίτερως τα περίεργα ρούχα που φορούσε η νεολαία. Σκέφτηκε πως θα ήταν κάποια καινούργια, ανόητη μόδα. Άρχισε να παίζει τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ το βλέμμα του έπεσε σε μια ομάδα από αυτούς τους παράξενα ντυμένους τύπους που βρίσκονταν εκεί κοντά. Ψιθύριζαν μεταξύ τους και έδειχναν αναστατωμένοι. Ο κύριος Ντάρσλι νευρίασε βλέποντας πως μερικοί από αυτούς δεν ήταν καν νέοι. Διάολε, αυτός εκεί ο τύπος πρέπει να ήταν μεγαλύτερός του, κι όμως φορούσε έναν καταπράσινο, σμαραγδή μανδύα! Μα δεν ντρεπόταν καθόλου; Στη συνέχεια, όμως, ο κύριος Ντάρσλι σκέφτηκε πως μπορεί να ήταν κάποιο ανόητο διαφημιστικό κόλπο... Ίσως αυτοί οι τύποι να έκαναν κάποιον έρανο. Ναι, αυτό θα ήταν. Τα αυτοκίνητα άρχισαν να προχωράνε σιγά σιγά και λίγα λεπτά αργότερα ο κύριος Ντάρσλι έφτανε στο πάρκινγκ του Γκράνινγκς με τη σκέψη του πάλι στα γεωτρύπανα.

Στο γραφείο του στον ένατο όροφο, ο κύριος Ντάρσλι καθόταν πάντα με την πλάτη του γυρισμένη στο παράθυρο. Αν δεν καθόταν έτσι, ασφαλώς και θα δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί στα γεωτρύπανα εκείνο το πρωινό. Έτσι καθισμένος, όμως, δεν είδε τις κουκουβάγιες που πετούσαν απροκάλυπτα, παρόλο που άλλοι στον δρόμο τις παρατήρησαν. Τις έδειχναν κιόλας! Οι περισ-

σότεροι δεν είχαν δει κουκουβάγιες ούτε τη νύχτα. Ο κύριος Ντάρσλι, πάντως, δεν είδε ούτε μία και πέρασε έτσι ένα ολότελα συνηθισμένο πρωινό. Έβαλε τις φωνές σε πέντε διαφορετικούς υπαλλήλους. Έκανε μερικά σημαντικά τηλεφωνήματα, φωνάζοντας ακόμη λίγο. Ήταν σε πολύ καλή διάθεση ως το μεσημέρι, όταν αποφάσισε να πάει περπατώντας μέχρι τον απέναντι φούρνο και ν' αγοράσει ένα ζεστό φραντζολάκι.

Είχε ξεχάσει τους τύπους με τους μανδύες, μέχρι που προσπέρασε κάποιους που στέκονταν στον φούρνο, αλλά τους ξαναθυμήθηκε όταν είδε μερικούς απ' αυτούς δίπλα στον φούρνο. Τους έριξε μια θυμωμένη ματιά. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τον έκαναν να νιώθει ανήσυχος. Εκείνοι ψιθύριζαν κι έδειχναν αναστατωμένοι, ενώ κανείς τους δεν κρατούσε κουτί για έρανο. Στον γυρισμό, καθώς ο κύριος Ντάρσλι περνούσε και πάλι δίπλα τους, κρατώντας μια χαρτοσακούλα με ένα μεγάλο ντόνατ, έπιασε μερικές λέξεις απ' αυτά που έλεγαν.

«Ναι... Οι Πότερ, έτσι άκουσα...»

«...ναι, ο γιος τους, ο Χάρι...»

Ο κύριος Ντάρσλι έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος, με τον φόβο να τον πλημμυρίζει. Έριξε ακόμη μια ματιά στους παράξενους τύπους κι άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε κάτι να τους πει, αλλά το μετάνιωσε.

Κατόπιν διέσχισε γρήγορα τον δρόμο, ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας στο γραφείο του, φώναξε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει, άρπαξε το τηλέφωνό του κι άρχισε να σχηματίζει τον αριθμό του σπιτιού του. Κάπου στα μισά σταμάτησε. Ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του κι άρχισε να χαϊδεύει το μουστάκι του, ενώ σκεφτόταν... Όχι, αυτός ο φόβος του ήταν καθαρή ανοησία. Το Πότερ δεν ήταν δα και κανένα ασυνήθιστο όνομα. Ήταν σίγουρος πως υπήρχαν πολλοί με το επώνυμο Πότερ που είχαν έναν γιο με το όνομα Χάρι. Τώρα που το σκεφτόταν, δεν ήταν καν σίγουρος πως ο ανιψιός του λεγόταν Χάρι. Εξάλλου, δεν τον είχε δει ποτέ και μπορεί κάλλιστα να τον έλεγαν Χάρβι ή Χάρολντ.

Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' ανησυχήσει την κυρία Ντάρσλι, από τη στιγμή μάλιστα που συγχυζόταν αφάνταστα και να άκουγε μόνο το όνομα της αδελφής της. Όχι, δηλαδή, πως την αδικούσε γι' αυτό. Κι εκείνος, αν είχε μια τέτοια αδελφή... Ωστόσο, αυτοί οι τύποι με τους μανδύες...

Εκείνο το απόγευμα δυσκολεύτηκε πολύ να συγκεντρωθεί στα γεωτρύπανα. Και στις πέντε το απόγευμα, όταν βγήκε από το κτίριο, ήταν ακόμη τόσο απορροφημένος απ' αυτές τις σκέψεις, που έπεσε πάνω σε κάποιον ακριβώς έξω απ' την πόρτα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε, καθώς ο μικροκαμωμένος, ηλικιωμένος άντρας παραπάτησε και παραλίγο να πέσει.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κύριος Ντάρσλι προσέξει πως ο γέρος φορούσε έναν μοβ μανδύα. Δεν έδειχνε, μάλιστα, καθόλου θυμωμένος που σχεδόν τον είχε ρίξει κάτω. Αντίθετα, το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο και με τσιριχτή φωνή είπε: «Μην ανησυχείτε, καλέ μου κύριε, γιατί τίποτα δεν μπορεί να με κάνει να νευριάσω σήμερα! Κι εσείς πρέπει να χαίρεστε, γιατί ο Ξέρετε-Ποιος έφυγε, επιτέλους! Ακόμη κι ένας Μαγκλ σαν κι εσάς θα έπρεπε να γιορτάζει αυτή την τόσο ευτυχισμένη μέρα!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο παράξενος γέρος αγκάλιασε τον κύριο Ντάρσλι κι απομακρύνθηκε.

Ο κύριος Ντάρσλι είχε κοκαλώσει. Ένας εντελώς άγνωστός του τύπος τον είχε αγκαλιάσει. Μάλιστα τον είχε αποκαλέσει Μαγκλ, αν και δεν είχε ιδέα τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Ένιωθε πολύ ταραγμένος. Έτρεξε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε για το σπίτι του, ελπίζοντας πως όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, κάτι που ως τώρα δεν είχε ευχηθεί ποτέ στη ζωή του, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η φαντασία.

Καθώς πάρκारे έξω απ' το σπίτι με τον αριθμό 4, το πρώτο πράγμα που είδε –και του χάλασε ακόμη περισσότερο το κέφι– ήταν η τιγρέ γάτα που είχε προσέξει το ίδιο πρωί. Η γάτα καθόταν τώρα πάνω στον χαμηλό φράχτη του κήπου του. Ήταν σί-

γουρος πως ήταν η ίδια γάτα, γιατί είχε τις ίδιες μαύρες γραμμές γύρω απ' τα μάτια της.

«Ξουτ!» φώναξε δυνατά ο κύριος Ντάρσλι.

Η γάτα δεν κουνήθηκε, απλώς του έριξε μια αυστηρή ματιά. Έτσι κάνουν οι γάτες; αναρωτήθηκε ο κύριος Ντάρσλι. Προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του, μπήκε στο σπίτι, αποφασισμένος και πάλι να μην πει τίποτα στη γυναίκα του.

Η κυρία Ντάρσλι είχε μια ευχάριστη, συνηθισμένη μέρα. Καθώς έτρωγαν το βραδινό τους, του είπε όλα όσα είχε μάθει για τα προβλήματα της γειτόνισσας με την κόρη της, καθώς και τις δυο καινούργιες λέξεις που είχε πει ο Ντάντλι: «δε θέλω!» Ο κύριος Ντάρσλι προσπάθησε να φερθεί φυσιολογικά. Κι όταν ο Ντάντλι αποκοιμήθηκε, πήγε στο σαλόνι πάνω στην ώρα για ν' ακούσει τις τελευταίες ειδήσεις στην τηλεόραση.

«Και, τέλος, παρατηρητές πουλιών απ' όλη τη χώρα δήλωσαν πως οι κουκουβάγιες φέρονται πολύ περίεργα σήμερα. Ενώ συνήθως οι κουκουβάγιες κυνηγούν τη νύχτα και σπάνια εμφανίζονται τη μέρα, σήμερα, από την ανατολή του ήλιου, εκατοντάδες από αυτά τα πουλιά θεάθηκαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση. Οι ειδικοί αδυνατούν να εξηγήσουν γιατί οι κουκουβάγιες άλλαξαν ξαφνικά τις συνήθειές τους». Ο εκφωνητής έσκασε ένα χαμόγελο. «Μυστήριο πράγμα. Και τώρα θα δώσουμε τον λόγο στον συνάδελφο Τζιμ ΜακΓκάφιν, για το δελτίο καιρού. Μήπως θα έχουμε απόψε καμιά βροχή από κουκουβάγιες;»

«Λοιπόν, Τεντ, αυτό δεν το ξέρω», αποκρίθηκε ο Τζιμ. «Δεν είναι, όμως, μόνο οι κουκουβάγιες που φέρονται περίεργα σήμερα. Τηλεθεατές μας από διάφορες περιοχές της χώρας, από το Κεντ και το Γιόρκσιρ ως το Ντάντι, μας τηλεφώνησαν για να πουν πως, αντί για τη βροχή που υποσχέθηκα για σήμερα, είδαν μια πραγματική καταιγίδα από διάττοντες αστέρες! Ίσως να γιόρταζαν τη Νύχτα των Πυροτεχνημάτων – αλλά αυτή είναι την επόμενη εβδομάδα, φίλοι μου! Πάντως η αποψινή νύχτα θα είναι βροχερή».

Ο κύριος Ντάρσλι είχε παγώσει στην πολυθρόνα του. Διάττο-

ντες αστέρες σ' όλη τη Βρετανία; Κουκουβάγιες που πετούν τη μέρα; Μυστηριώδεις τύποι με μανδύες παντού; Και ψίθυροι... ψίθυροι για τους Πότερ...

Η κυρία Ντάρσλι μπήκε στο σαλόνι κρατώντας έναν δίσκο με δυο φλιτζάνια τσάι. Δεν ωφελούσε σε τίποτα. Κάτι έπρεπε να της πει. Ξερόβηξε λοιπόν νευρικά κι άρχισε: «Ε... Πετούνια, καλή μου... μήπως είχες τελευταία τίποτα νέα από την αδελφή σου;»

Όπως το περίμενε, η κυρία Ντάρσλι φάνηκε αμέσως ότι τάραχτηκε. Δικαιολογημένα, αφού συνήθως παρίσταναν κι οι δυο πως δεν είχε αδελφή.

«Όχι!» αποκρίθηκε απότομα. «Γιατί ρωτάς;»

«Περίεργα πράγματα στο δελτίο ειδήσεων...» ψέλλισε ο κύριος Ντάρσλι. «Κουκουβάγιες, διάττοντες αστέρες... και πολλοί παράξενοι τύποι σήμερα στην πόλη...»

«Και λοιπόν;»

«Να... σκέφτηκα... πως μπορεί να είχε κάποια σχέση με το... ξέρεις... με το δικό της σινάφι...»

Η κύρια Ντάρσλι σιγόπινε το τσάι της με σφιγμένα χείλη. Ο κύριος Ντάρσλι αναρωτήθηκε αν θα τολμούσε να της πει πως είχε ακούσει το όνομα Πότερ. Τελικά αποφάσισε πως δε θα το τολμούσε. Ρώτησε όσο πιο αδιάφορα μπορούσε: «Ο γιος τους... θα πρέπει τώρα να είναι σαν τον Ντάντλι μας, σωστά;»

«Νομίζω πως ναι», αποκρίθηκε στυφά η κυρία Ντάρσλι.

«Και πώς τον λένε; Χάουαρντ, νομίζω...»

«Όχι. Χάρι, ένα άσχημο και πολύ συνηθισμένο όνομα, κατά τη γνώμη μου».

«Ναι, βέβαια», αποκρίθηκε ο κύριος Ντάρσλι, νιώθοντας την καρδιά του να βουλιάζει. «Συμφωνώ μαζί σου».

Δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα μέχρι που ανέβηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Όσο η κυρία Ντάρσλι ήταν στο μπάνιο, ο κύριος Ντάρσλι πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε κάτω στον κήπο. Η γάτα ήταν ακόμη εκεί και κοιτούσε προς την αρχή της οδού Πρίβετ, σαν κάτι να περίμενε.

Μήπως φανταζόταν διάφορα; Μήπως όλ' αυτά δεν είχαν καμία σχέση με τους Πότερ; Είχαν άραγε σχέση με τους Πότερ; Γιατί, αν είχαν... κι αν μαθευόταν πως εκείνοι συγγένευαν μ' ένα ζευγάρι που... Όχι! Δε θα μπορούσε να το αντέξει.

Σε λίγο οι Ντάρσλι έπεσαν στο κρεβάτι. Η κυρία Ντάρσλι αποκοιμήθηκε γρήγορα, ο κύριος Ντάρσλι όμως έμεινε ξύπνιος, με όλ' αυτά να τριβελίζουν το μυαλό του. Η τελευταία καθησυχαστική σκέψη του προτού αποκοιμηθεί ήταν πως, ακόμη κι αν οι Πότερ είχαν κάποια σχέση μ' αυτή την περίεργη κατάσταση, δεν υπήρχε κανένας λόγος να έρθουν σ' επαφή μ' αυτόν και την κυρία Ντάρσλι. Οι Πότερ ήξεραν πολύ καλά τι γνώμη είχαν αυτός κι η Πετούνια για το σινάφι τους... Δεν έβλεπε για ποιον λόγο εκείνος κι η Πετούνια θα μπορούσαν να βρεθούν ανακατεμένοι σε οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε. Δε μπορούσε να τους επηρεάσει... Ο κύριος Ντάρσλι χασμουρήθηκε και άλλαξε πλευρό.

Πόσο λάθος έκανε...

Ο κύριος Ντάρσλι είχε βυθιστεί σ' έναν ανήσυχο ύπνο, αλλά η γάτα στον φράχτη δεν έδειχνε το παραμικρό σημάδι νύστας. Καθόταν ακίνητη σαν άγαλμα, με το βλέμμα της καρφωμένο στη γωνία της οδού Πρίβετ. Δεν αναρίγησε όταν η πόρτα ενός αυτοκινήτου έκλεισε με δύναμη στον παρακάτω δρόμο, ούτε όταν δυο κουκουβάγιες βούτηξαν πάνω απ' το κεφάλι της. Κι ήταν πια σχεδόν μεσάνυχτα, όταν η γάτα κουνήθηκε για πρώτη φορά.

Ένας άντρας φάνηκε στη γωνία, εκεί όπου κοιτούσε η γάτα. Εμφανίστηκε, μάλιστα, τόσο ξαφνικά κι αθόρυβα, σαν να είχε φυτρώσει απ' την ασφαλτο. Η γάτα κούνησε την ουρά και μισοέκλεισε τα μάτια της.

Κανένας τύπος σαν αυτόν τον άντρα δεν είχε εμφανιστεί ποτέ στην οδό Πρίβετ. Ήταν ψηλός, αδύνατος και πολύ γέρος, κρίνοντας από τα ασημιά μαλλιά και τα γένια του που ήταν τόσο μακριά ώστε ήταν χωμένα κάτω απ' τη ζώνη του. Φορούσε μακριά ρόμπα και έναν μοβ μανδύα που άγγιζε την ασφαλτο, και ψηλοτάκουνες μπότες με αγκράφες. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ανοι-

χτόχρωμα και λαμπερά πίσω από τα πολυεστιακά γυαλιά του και η μύτη του πολύ μακριά και γαμψή, σαν ράμφος πουλιού. Το όνομά του ήταν Άλμπους Ντάμπλντορ.

Ο Άλμπους Ντάμπλντορ δεν έδειχνε να έχει καταλάβει πως βρισκόταν σ' έναν δρόμο όπου τα πάντα πάνω του, απ' το όνομα ως τις μπότες του, ήταν ανεπιθύμητα. Ήταν πολύ απασχολημένος με το να ψάχνει κάτι στον μανδύα του. Έδειχνε, όμως, να έχει καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν, γιατί ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη γάτα, που συνέχιζε να τον παρατηρεί απ' την άλλη άκρη του δρόμου. Για κάποιον λόγο, η θέα της γάτας φάνηκε να τον διασκεδάσει, γιατί χαμογέλασε και μουρμούρισε: «Έπρεπε να το περιμένω».

Στο μεταξύ, σε κάποια εσωτερική του τσέπη, είχε βρει αυτό που έψαχνε. Φαινόταν να είναι ένας ασημένιος αναπτήρας. Τον άνοιξε, τον σήκωσε ψηλά, έστριψε τη μικρή ρόδα κι αμέσως το πιο κοινό φανάρι του δρόμου έσβησε με ένα μικρό «ποπ». Τον πάτησε πάλι και έσβησε και το επόμενο φανάρι. Δώδεκα φορές χρησιμοποίησε τον Σβηστήρα, ώσπου τα μόνα φώτα που απέμειναν σε ολόκληρο τον δρόμο ήταν δύο μικρές λάμπες στο σκοτάδι: τα μάτια της γάτας, που συνέχιζε να τον καρφώνει. Όποιος κοιτούσε τώρα απ' το παράθυρό του, ακόμη και η γουρλομάτα κυρία Ντάρσλι, δε θα μπορούσε να δει τι γινόταν στο πεζοδρόμιο. Ο Ντάμπλντορ έκρυψε τον Σβηστήρα κάτω απ' τον μανδύα του και ξεκίνησε για το σπίτι με τον αριθμό 4. Φτάνοντας, κάθισε στον χαμηλό φράχτη, δίπλα στη γάτα. Δεν την κοίταξε, αλλά σε λίγο της μίλησε.

«Τι ευχάριστη έκπληξη να σε συναντήσω εδώ, αγαπητή μου καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ!» είπε.

Γύρισε για να χαμογελάσει στη γάτα, αλλά εκείνη είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της στεκόταν μια γυναίκα με αυστηρή έκφραση, που φορούσε γυαλιά με τετράγωνους φακούς, ακριβώς στο σχήμα που είχαν τα μαύρα σημάδια γύρω απ' τα μάτια της γάτας. Κι εκείνη φορούσε μανδύα, σε χρώμα σμαραγδί, και τα μαύρα μαλ-

λιά της ήταν τραβηγμένα πίσω σε σφιχτό κότσο. Η έκφρασή της έδειχνε πως ήταν αναστατωμένη.

«Πώς το κατάλαβες πως ήμουν εγώ;» ρώτησε.

«Αγαπητή μου καθηγήτρια! Ποτέ δεν έχω ξαναδεί γάτα να κάθεται τόσο ακίνητη...»

«Θα ήσουν κι εσύ ακίνητος σαν μαρμαρωμένος, αν είχες καθίσει σ' έναν φράχτη από τούβλα μια ολόκληρη μέρα!» αποκρίθηκε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ.

«Όλη μέρα; Ενώ θα μπορούσες να γιορτάζεις; Έπεσα πάνω σε κάμποσα πάρτι καθώς ερχόμουν εδώ».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ ρούφηξε θυμωμένη τη μύτη της.

«Α, ναι, όλοι το γιορτάζουν, βέβαια!» αποκρίθηκε ανυπόμονα. «Θα περίμενε κανείς να είναι περισσότερο προσεκτικοί. Αλλά όχι. Ακόμη κι οι Μαγκλ αντιλήφθηκαν πως κάτι τρέχει! Το είπαν στις ειδήσεις τους». Με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού έδειξε το παράθυρο του σκοτεινού σαλονιού στο σπίτι των Ντάρσλι. «Το άκουσα. Κοπάδια από κουκουβάγιες... διάττοντες αστέρες... Ε, δεν είναι κι εντελώς χαζοί. Αργά ή γρήγορα κάτι θα πρόσεχαν. Διάττοντες αστέρες στο Κεντ – στοιχηματίζω πως ήταν δουλειά του Δαίδαλου Ντιγκλ. Ποτέ του δεν είχε μυαλό!»

«Δεν πρέπει να τους αδικείς τόσο πολύ», αποκρίθηκε μαλακά ο Ντάμπλντορ. «Δεν είχαμε τίποτα να γιορτάσουμε τα τελευταία έντεκα χρόνια».

«Το ξέρω αυτό», είπε νευριασμένη η ΜακΓκόναγκαλ. «Δεν είναι, όμως, λόγος να χάσουμε κι εντελώς τα λογικά μας. Οι δικοί μας φέρονται εντελώς απρόσεκτα: έξω στους δρόμους με το φως της μέρας, ούτε καν φορώντας τα ρούχα των Μαγκλ, να κουτσομπολεύουν στις γωνίες!»

Η καθηγήτρια έριξε ένα κοφτερό λοξό βλέμμα στον Ντάμπλντορ, σαν να περίμενε να της πει κάτι. Καθώς όμως εκείνος δε μιλούσε, συνέχισε: «Το φαντάζεσαι, απ' την πρώτη κιόλας μέρα που ο Ξέρεις-Ποιος εξαφανίστηκε, οι Μαγκλ να μάθουν τα πάντα για

όλους εμάς! Τουλάχιστον, Ντάμπλντορ, θέλω να πιστεύω ότι έχει πραγματικά εξαφανιστεί».

«Όλα δείχνουν πως ναι», αποκρίθηκε εκείνος. «Κι έχουμε σοβαρούς λόγους να είμαστε ευγνώμονες. Μήπως θέλεις μια καραμέλα λεμόνι;»

«Μια... τι;»

«Μια καραμέλα λεμόνι. Είναι μια λιχουδιά των Μαγκλ που πολύ μ' αρέσει...»

«Όχι, ευχαριστώ», είπε στεγνά η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, σαν να ήθελε να δείξει πως η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για καραμέλες λεμόνι. «Όπως έλεγα, ακόμη κι αν ο Ξέρεις-Ποιος έχει πραγματικά εξαφανιστεί...»

«Αγαπητή μου καθηγήτρια, σίγουρα ένα τόσο λογικό πλάσμα σαν εσένα μπορεί να τον αποκαλέσει με το όνομά του. Τι ανοησίες είναι αυτές περί "Ξέρεις-Ποιου"... Εδώ κι έντεκα χρόνια προσπαθώ να πείσω τους δικούς μας να τον λένε με το πραγματικό του όνομα: *Βόλντεμορτ*!»

Η καθηγήτρια έκανε μια τρομαγμένη κίνηση προς τα πίσω, αλλά ο Ντάμπλντορ, που ξετύλιγε δύο καραμέλες λεμόνι, δε φάνηκε να το προσέχει.

«Δημιουργείται τόση σύγχυση όταν λέμε ο "Ξέρεις-Ποιος", συνέχισε ο Ντάμπλντορ. «Εγώ προσωπικά δε βρήκα ποτέ τον παρामीκό λόγο να φοβάμαι να τον πω με το όνομά του: *Βόλντεμορτ*».

«Το ξέρω», αποκρίθηκε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, κι ο τόνος της φωνής της έδειχνε αγανάκτηση ανάκατη με θαυμασμό. «Εσύ, όμως, είσαι διαφορετικός. Όλοι ξέρουν πως ήσουν ο μόνος τον οποίο ο Ξέρεις-Ποιος... εντάξει, ο *Βόλντεμορτ*, φοβόταν!»

«Με κολακεύεις», είπε ήρεμα ο Ντάμπλντορ. «Ο *Βόλντεμορτ* είχε δυνάμεις που εγώ δε θ' αποκτήσω ποτέ».

«Μόνο επειδή είσαι πολύ, ε..., ευγενής για να τις χρησιμοποιήσεις».

«Ευτυχώς που είναι σκοτάδι. Έχω να κοκκινίσω τόσο πολύ από

τότε που η κυρία Πόμφρι μού είπε πόσο της άρεσαν τα καινούργια προστατευτικά αυτιά μου».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έριξε άλλη μια διαπεραστική ματιά στον Ντάμπλντορ και μετά είπε: «Οι κουκουβάγιες δεν είναι τίποτα μπροστά στις *φήμες* που κυκλοφορούν τριγύρω. Ξέρεις τι λένε όλοι σχετικά με το γιατί εξαφανίστηκε ο Βόλντεμορτ; Τι ήταν αυτό που τελικά τον σταμάτησε;»

Ήταν φανερό πως η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ είχε φτάσει ακριβώς στο σημείο που ήθελε να κουβεντιάσει, στον λόγο που την είχε κάνει να περιμένει πάνω σ' έναν σκληρό φράχτη μια ολόκληρη μέρα, γιατί ποτέ, ούτε σαν γάτα ούτε σαν γυναίκα, δεν είχε κοιτάξει τον Ντάμπλντορ με τόσο διαπεραστικό βλέμμα. Ήταν επίσης φανερό πως δε σκόπευε να πιστέψει αυτά που έλεγαν *όλοι*, αν ο Ντάμπλντορ δεν τη βεβαίωνε πως ήταν αλήθεια. Εκείνος, όμως, ξετύλιγε άλλη μια καραμέλα λεμόνι και δεν απάντησε.

«Λένε», συνέχισε η καθηγήτρια, «πως χθες βράδυ ο Βόλντεμορτ εμφανίστηκε στο Γκόντρικς Χόλοου. Πήγε εκεί για να βρει τους Πότερ. Οι *φήμες* λένε πως η Λίλι κι ο Τζέιμς Πότερ είναι... είναι... νεκροί».

Ο Ντάμπλντορ χαμήλωσε σιωπηλά το κεφάλι του. Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έπνιξε με δυσκολία ένα επιφώνημα τρόμου.

«Η Λίλι κι ο Τζέιμς... Δεν μπορώ να το πιστέψω... Δεν ήθελα να το πιστέψω! Αχ, Άλμπους!»

Ο Ντάμπλντορ άπλωσε το χέρι του και τη χτύπησε ελαφρώς στον ώμο. «Ξέρω... ξέρω...» είπε με βαριά φωνή.

Η φωνή της καθηγήτριας έτρεμε, καθώς συνέχιζε: «Άκουσα κι άλλα... Λένε πως ο Βόλντεμορτ προσπάθησε να σκοτώσει και τον γιο των Πότερ, τον Χάρι. Αλλά δεν τα κατάφερε. Δεν μπόρεσε να σκοτώσει αυτό το μικρό αγόρι. Κανείς δεν ξέρει το πώς και το γιατί, αλλά όλοι λένε πως, από τη στιγμή που δεν μπόρεσε να σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, ο Βόλντεμορτ έχασε τη δύναμή του! Και γι' αυτό εξαφανίστηκε».

Ο Ντάμπλντορ ένευσε σκυθρωπός.

«Είναι... είναι αλήθεια;» κόμπιασε η καθηγήτρια. «Έπειτα απ' όσα έκανε... τους ανθρώπους που σκότωσε... δεν κατάφερε να σκοτώσει ένα αγοράκι; Είναι απίστευτο... το μόνο πλάσμα που μπόρεσε να τον σταματήσει! Μα πώς επέζησε;»

«Μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε», απάντησε ο Ντάμπλντορ. «Ίσως να μην το μάθουμε ποτέ».

Η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έβγαλε ένα δαντελένιο μαντιλάκι και σκούπισε τα μάτια της κάτω από τα γυαλιά. Ο Ντάμπλντορ ρουθούνισε δυνατά, ενώ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χρυσό ρολόι και άρχισε να το εξετάζει. Ήταν ένα πολύ περίεργο ρολόι, γιατί είχε δώδεκα δείκτες και καθόλου αριθμούς. Στη θέση των αριθμών υπήρχαν μικροί πλανήτες. Παρ' όλα αυτά, ο Ντάμπλντορ θα πρέπει να έβγαζε νόημα, γιατί το έβαλε στην τσέπη του και είπε: «Ο Χάγκριντ άργησε. Παρεμπιπτόντως φαντάζομαι πως αυτός θα σου είπε ότι απόψε θα ερχόμουν εδώ».

«Ναι», αποκρίθηκε η καθηγήτρια. «Κι εγώ φαντάζομαι πως δε σκοπεύεις να μου πεις για ποιον λόγο βρίσκεσαι απόψε εδώ;»

«Ήρθα για να φέρω τον Χάρι στη θεία και στον θείο του. Πλέον είναι οι μόνοι συγγενείς που έχει».

«Δεν μπορεί να εννοείς... αποκλείεται να εννοείς αυτούς που μένουν εδώ!» φώναξε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ, ενώ πεταγόταν όρθια κι έδειχνε με τεντωμένο δάχτυλο το σπίτι με τον αριθμό 4. «Ντάμπλντορ, αυτό δεν πρέπει να το κάνεις! Τους παρακολουθούσα όλη μέρα. Δύσκολα θα μπορούσες να βρεις δυο ανθρώπους που να μοιάζουν τόσο λίγο μ' εμάς! Κι έχουν κι έναν γιο... Τον είδα να κλοτσάει τη μητέρα του στον δρόμο, καθώς χτυπιόταν για να του πάρει γλυκά. Ο Χάρι Πότερ να 'ρθει να ζήσει εδώ;»

«Είναι το καλύτερο μέρος γι' αυτόν», αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ντάμπλντορ. «Όταν μεγαλώσει λίγο, ο θείος κι η θεία του θα μπορέσουν να του τα εξηγήσουν όλα. Τους έχω γράψει ένα γράμμα».

«Γράμμα;» επανέλαβε η καθηγήτρια αδύναμα, ενώ καθόταν πάλι στον φράχτη. «Αλήθεια, Ντάμπλντορ, φαντάζεσαι πως όλη αυτή η ιστορία μπορεί να εξηγηθεί μ' ένα γράμμα; Αυτοί οι άν-

θρωποι ποτέ δε θα τον καταλάβουν! Θα είναι διάσημος... θα γίνει θρύλος... Εγώ προσωπικά δε θα παραξενεύομαι καθόλου αν η σημερινή μέρα καθιερωθεί στο μέλλον ως Ημέρα Χάρι Πότερ! Θα γραφτούν βιβλία γι' αυτόν και κάθε παιδί στον κόσμο μας θα ξέρει τ' όνομά του!»

«Ακριβώς!» τη διέκοψε ο Ντάμπλντορ, κοιτάζοντας με σοβαρό ύφος πάνω απ' τα πολυεστιακά γυαλιά του. «Κι όλα αυτά είναι αρκετά για να πάρουν αέρα τα μυαλά κάθε αγοριού. Ο Χάρι θα είναι διάσημος προτού καν μπορέσει να μιλήσει και να περπατήσει! Διάσημος για κάτι που δε θα θυμάται καν! Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι πολύ καλύτερα γι' αυτόν να μεγαλώσει μακριά απ' όλα αυτά, ώσπου να είναι έτοιμος να τα συνειδητοποιήσει;»

Η καθηγήτρια άνοιξε το στόμα της, άλλαξε γνώμη, ξεροκατάπие και είπε: «Ναι... ναι, βέβαια, έχεις δίκιο. Πώς, όμως, θα έρθει εδώ ο μικρός, Ντάμπλντορ;» Κι έριξε μια ξαφνική ματιά στον μανδύα του, σαν να έλεγε πως ο Χάρι ήταν κρυμμένος κάτω από αυτόν.

«Ο Χάγκριντ θα τον φέρει».

«Το βρίσκεις συνετό να εμπιστευτείς στον Χάγκριντ κάτι τόσο σημαντικό;»

«Θα εμπιστευόμουν στον Χάγκριντ ακόμη και τη ζωή μου», απάντησε ο Ντάμπλντορ.

«Δε λέω πως δεν έχει τις καλύτερες προθέσεις», παραδέχτηκε απρόθυμα η καθηγήτρια, «αλλά δεν μπορείς να ισχυριστείς ότι δεν είναι απρόσεκτος! Έχει τη συνήθεια να... Τι ήταν αυτό;»

Κάτι σαν σιγανό μουγκρητό έσπασε τη σιωπή γύρω τους. Άρχισε να δυναμώνει, καθώς κι οι δυο κοιτούσαν δεξιά κι αριστερά στον δρόμο, προσπαθώντας να διακρίνουν τα φώτα κάποιου αμαξιού που πλησίαζε. Το μουγκρητό γινόταν ακόμη πιο έντονο. Καθώς κι οι δυο σήκωσαν τα μάτια τους ψηλά, εμφανίστηκε μια τεράστια μοτοσικλέτα που προσγειώθηκε και φρέναρε μπροστά τους.

Η μοτοσικλέτα ήταν τεράστια, αλλά δεν μπορούσε να συγκρι-

θεί με τον οδηγό της. Ήταν τουλάχιστον δυο φορές πιο ψηλός από έναν κανονικό άνθρωπο και πέντε φορές πιο φαρδύς. Ήταν απλώς απίστευτα τεράστιος, αλλά κι άγριος στην όψη, με τα μακριά και μπερδεμένα φουντωτά μαύρα μαλλιά και γένια του να κρύβουν σχεδόν όλο το πρόσωπό του, τις παλάμες του μεγάλες σαν καπάκια σκουπιδοτενεκέ και τα πόδια του, μέσα σε μαύρες μπότες, να μοιάζουν με μικρά δελφίνια. Στα χοντρά και μυώδη μπράτσα του κρατούσε ένα δέμα τυλιγμένο σε κουβέρτες.

«Χάγκριντ!» είπε με ανακούφιση ο Ντάμπλντορ. «Επιτέλους! Και πού βρήκες αυτή τη μοτοσικλέτα;»

«Τη δανείστηκα, κύριε Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο γίγαντας, ξεκαβαλικεύοντας προσεκτικά. «Ο νεαρός Σείριος Μπλακ μού τη δάνεισε. Όσο για τον μικρό, σας τον έφερα».

«Χωρίς προβλήματα, ελπίζω;»

«Χωρίς, κύριε. Το σπίτι ήταν σχεδόν κατεστραμμένο, αλλά τον έβγαλα απ' τα ερείπια προτού μαζευτούν οι Μαγκλ. Αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά μου, καθώς πετούσαμε πάνω απ' το Μπρίστολ».

Ο Ντάμπλντορ κι η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ έσκυψαν μαζί πάνω απ' το δέμα με τις κουβέρτες. Μέσα μόλις διακρινόταν ένα μωρό αγόρι, που κοιμόταν βαθιά. Στο μέτωπό του, κάτω από ένα τσουλούφι κατάμαυρα μαλλιά, φαινόταν καθαρά ένα σημάδι με περίεργο σχήμα, σαν κεραυνός!

«Εκεί τον...» ψιθύρισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Ντάμπλντορ. «Θα έχει αυτό το σημάδι για πάντα».

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, Ντάμπλντορ;»

«Και να μπορούσα, δε θα το έκανα. Τα σημάδια είναι καμιά φορά χρήσιμα. Κι εγώ έχω ένα πάνω στο αριστερό μου γόνατο, που είναι ένας τέλειος χάρτης του μετρό του Λονδίνου. Λοιπόν, δώσ' τον μου τώρα, Χάγκριντ. Καλύτερα να τελειώνουμε μ' αυτή την υπόθεση».

Ο Ντάμπλντορ πήρε τον κοιμισμένο Χάρι στην αγκαλιά του και γύρισε προς το σπίτι των Ντάρσλι.

«Επιτρέπεται να... μπορώ να τον αποχαιρετήσω;» ρώτησε ο Χάγκριντ.

Έσκυψε το τεράστιο, μαλλιαρό κεφάλι του πάνω από το μωρό και του 'δωσε ένα φιλή γρατζουνίζοντάς το με τις φαβορίτες του. Και τότε, ξαφνικά, άφησε ένα δυνατό μουγκρητό, σαν λαβωμένου σκυλιού.

«Σςς!» ψιθύρισε ο Ντάμπλντορ. «Θα ξυπνήσεις τους Μαγκλ!»

«Σ-σ-συγγνώμη», τραύλισε κλαίγοντας ο Χάγκριντ, καθώς έχωνε το πρόσωπό του σ' ένα τεράστιο πουά μαντίλι. «Αλλά δεν... δεν το αντέχω! Η Λίλι κι ο Τζέιμς... νεκροί... κι ο καημένος ο μικρούλης Χάρι να ζήσει με τους Μαγκλ...»

«Ναι, ναι, πολύ δυσάρεστο... Αλλά σύνελθε, Χάγκριντ, γιατί θα μας προδώσεις», ψιθύρισε η καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ χτυπώντας τον προσεχτικά στον ώμο, ενώ ο Ντάμπλντορ δρασκελίζε τον χαμηλό φράχτη και προχωρούσε προς την εξώπορτα. Φτάνοντας εκεί, ακούμπησε απαλά τον Χάρι στο σκαλοπάτι, έβγαλε ένα γράμμα απ' τον μανδύα του, το έχωσε ανάμεσα στις κουβέρτες και ξαναγύρισε κοντά στους άλλους δύο. Για ένα ολόκληρο λεπτό κι οι τρεις έμειναν ακίνητοι, κοιτάζοντας το μικρό δέμα. Οι ώμοι του Χάγκριντ τραντάζονταν, η καθηγήτρια ανοιγόκλεινε συνέχεια τα μάτια της για να συγκρατήσει τα δάκρυα κι η ζωηρή λάμψη στα μάτια του Ντάμπλντορ είχε εξαφανιστεί.

«Λοιπόν», είπε τελικά ο Ντάμπλντορ, «έγινε κι αυτό. Δεν υπάρχει πια λόγος να μένουμε άλλο εδώ. Πάμε καλύτερα να βρούμε αυτούς που το γιορτάζουν ακόμη».

«Ναι, βέβαια», συμφώνησε βραχνά ο Χάγκριντ. «Εγώ πρέπει να πάω πίσω τη μοτοσικλέτα. Καληνύχτα, καθηγήτρια ΜακΓκόναγκαλ... Καληνύχτα, καθηγητή Ντάμπλντορ... κύριε».

Σκουπίζοντας για άλλη μια φορά τα κλαμένα μάτια του με το μανίκι του, ο Χάγκριντ καβάλησε τη μοτοσικλέτα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Μ' ένα μουγκρητό, η μοτοσικλέτα υψώθηκε στον αέρα και χάθηκε στον σκοτεινό ουρανό.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα, πιστεύω, καθηγήτρια ΜακΓκό-

ναγκαλ», είπε ο Ντάμπλντορ νεύοντας. Αντί για άλλη απάντηση, εκείνη φύσηξε τη μύτη της.

Ο Ντάμπλντορ γύρισε κι άρχισε να προχωρεί προς το βάθος του δρόμου. Όταν έφτασε στη γωνία, σταμάτησε κι έβγαλε απ' την τσέπη του τον ασημένιο Σβηστήρα. Τον πάτησε μια φορά και δώδεκα λάμπες άναψαν στους φανοστάτες τους, έτσι που η οδός Πρίβेट φωτίστηκε με ένα πορτοκαλί φως κι εκείνος πρόλαβε να δει μια τιγρέ γάτα να εξαφανίζεται στην άλλη άκρη του δρόμου. Το δέμα με τις κουβέρτες διακρινόταν καθαρά στο σκαλοπάτι του σπιτιού με τον αριθμό 4.

«Καλή τύχη, Χάρι», μουρμούρισε ο Ντάμπλντορ. Μετά στράφηκε απότομα και μ' ένα θρόισμα του μανδύα του εξαφανίστηκε.

Ένα ανάλαφρο αεράκι ανάδευσε τις άκρες των φύλλων στους θάμνους των κήπων όλων των σπιτιών της οδού Πρίβेट, ενός ήσυχου, νοικοκυρεμένου δρόμου, όπου δε θα περίμενε ποτέ κανείς να συμβούν ασυνήθιστα πράγματα. Ο Χάρι Πότερ άλλαξε πλευρό μέσα στις κουβέρτες του χωρίς να ξυπνήσει. Το μικρό χεράκι του έσφιξε το γράμμα δίπλα του, και το αγόρι συνέχισε να κοιμάται χωρίς να ξέρει πως ήταν ξεχωριστός, πως ήταν διάσημος· χωρίς να ξέρει πως σε λίγες ώρες θα ξυπνούσε απ' τις τσιρίδες της κυρίας Ντάρσλι, καθώς θ' άνοιγε την εξώπορτα για να βγάλει έξω τα άδεια μπουκάλια γάλα, και χωρίς να ξέρει πως θα περνούσε τις επόμενες εβδομάδες με τις τιμιπιές και τις κλοτσιές του ξαδέλφου του, του Ντάντλι... Αλλά, προπάντων, χωρίς να ξέρει πως εκείνη τη στιγμή σε όλη τη χώρα άνθρωποι που συναντιόνταν κρυφά σήκωναν ψηλά τα ποτήρια τους κι έλεγαν χαμηλόφωνα: «Στην υγεία του Χάρι Πότερ, του Αγοριού Που Επέζησε!»

«Να θυμάσαι πως δεν ωφελεί
σε τίποτα το να παραδίνεσαι
στα όνειρα και να ξεχνάς
ότι ζεις στην πραγματικότητα!»

ΑΛΜΠΟΥΣ ΝΤΑΜΠΙΑΝΤΟΡ

Ο Χάρι Πότερ δεν έχει ιδέα από μαγεία. Ζει με τους άθλιους Ντάρσλι και τον απαίσιο γιο τους, τον Ντάντλι. Το δωμάτιό του είναι μια μικρή αποθήκη κάτω από τη σκάλα, και δεν έχει κάνει ποτέ πάρτι για τα γενέθλιά του εδώ και έντεκα χρόνια.

Μια μέρα, όμως, καταφτάνει ένα μυστηριώδες γράμμα με ταχυδρομική κουκουβάγια. Πρόκειται για μια πρόσκληση σ' ένα απίστευτο μέρος με το όνομα Σχολή Χόγκουαρτς για Μαγείες και Ξόρκια. Εκεί θα κάνει πολύτιμους φίλους, θα συμμετάσχει σε αθλητικούς αγώνες με ιπτάμενα σκουπόξυλα, θα γνωρίσει παντού τη μαγεία, από τα μαθήματα μέχρι τα γεύματα, και θα έρθει αντιμέτωπος με το πεπρωμένο του... αν βέβαια καταφέρει να επιβιώσει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30389